

målet er derfor, om ikke de svorne EU-tilhængere kommer til at fortryde denne fremprovokerede integration, når ulemperne om nogle år viser sig. Det kan ikke nytte noget at blive ved med at tro, at vi bare kan ændre tingenes tilstand hen over hovedet på folk. Det giver bagslag en dag, og jeg tvivler på, at den forhastede integrationsproces, vi nu er vidne til, fremmer ønsket om at fastholde medlemskabet af det praktiske samarbejde, som EU burde være.

Nu kan man selvfølgelig afvise denne bekymring med, at det er et mellemstatsligt samarbejde, som ikke falder sammen med EU; men det er kun en del af sandheden. Schengenkonventionen lægger i sin konstruktion og ordvalg klart op til, at den skal sammensmeltes med EU, og det fører mig over til den ændring, som må komme en dag.

Som det er regeringen bekendt, er vi i Danmark undtaget fra at overlade det retlige samarbejde til et overstatsligt niveau – så vidt så godt. Men mit spørgsmål er, om ikke denne undtagelse indebærer, at man i selve ratifikationsdokumentet for Schengensamarbejdet skal have en henvisning til dette forbehold. Som jeg umiddelbart læser det, virker de to aftaler som forbundne kar, og det vil være ret synd for justitsministeren, hvis han kom til at snyde, fordi han via sin ratifikation af Schengenkonventionen bandt sig og regeringen til en udvidelse af det retlige samarbejde, som ikke blev godkendt ved en folkeafstemning, fordi løbet var kørt på grund af vores tiltræden af Schengensamarbejdet.

Der er, som jeg ser det, tale om en ny mellemstatslig aftale, som i princippet svarer til den, vi indgik ved ratifikationen af Maastricht-Traktaten og Edinburgh-Afgørelsen. Her indsatte vi vores krav om, at det retlige samarbejde skulle foregå på mellemstatsligt plan. Vi indgår nu en mellemstatslig aftale om en anden type retligt samarbejde, som kan blive en del af tredje søjle. Skal der så ikke være en henvisning?

Et andet spørgsmål, som jeg efterhånden ikke finder specielt ophidsende, er spørgsmålet om politiets ret til at eftersætte i udlandet. Det følger af artikel 41, at en aftale mellem to parter til enhver tid kan erstattes af en ny, så længe den ikke indskrænker den foregående aftales rækkevidde. Når justitsministeren tidligere i Europaudvalget og Retsudvalget har været inde på spørgsmålet, har ministeren altid nævnt en grænse på ca. 10 km, eller en halv times tid, og at det formentlig kommer med i aftalen med

Tyskland. Men nu ser jeg, at ministeren har lagt op til 25 km og ingen tidsgrænse, selv om der ganske vist står 25 km med 110 km/t, dvs. ca. 14 minutter.

Mit spørgsmål til ministeren er: Hvorfor har ministeren ment, at denne ændring skulle finde sted? Det skal især ses i lyset af, at aftalen ikke kan ændres til det, ministeren hidtil har forventet, nemlig 10 km og en halv time. Jeg har selvfølgelig ikke selv noget svar, men hr. Kent Kirk har formentlig givet svaret: Tyskland har ikke stillet krav om at få nogen grænse, og derfor har vi fra dansk side ikke været i en forhandlingsposition, der har fremmet vores sag. Men jeg tror egentlig, at den snak efterhånden er ved at være slut. Det fremgår jo også af ministerens løbende skrivelser til politifolk og til de forskellige udvalg, at baglandskontrollen vil blive så omfattende, at tysk politi hurtigt vil blive afløst af dansk politi, og samtidig har jeg forstået, at de har fået nogle telefoner, så de kan snakke sammen.

Og det er i virkeligheden problemet med dansk tilslutning til Schengensamarbejdet på det nuværende grundlag: Der bliver mange ting, vi må vente og se på, og det er det, der er problemet for SF: Der er jo i virkeligheden ikke nogen her i salen, der kan sige, hvilke konsekvenser tilslutningen får for vort samfund.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg lagde mærke til fru Anne Baastrups udgangsreplik, som gik på, at vi ikke kan vide, hvad det kommer til at betyde. Jeg synes, det er fair at være i tvivl. Det er fair at være søgende, at vente på at se nogle resultater. Men fru Anne Baastrup sagde tidligere i sit indlæg, hvad hun mente, der ville ske med det danske samfund, når aftalen blev indgået, og så opremsede fru Anne Baastrup en masse forfærdelige ting, der kunne ske, bl.a. påtvungen integration.

Jeg synes nok, det lød ganske bombastisk, så jeg vil gerne spørge fru Anne Baastrup: Hvad skete der med de nordiske lande og deres samfund, efter at vi havde indført den nordiske pasunion? Der skete ingen verdens ting! Det blev lettere at rejse mellem landene, men der skete da ikke noget med samfundene. De blev udsat for den almindelige internationalisering, som vi alle sammen er påvirket af, men samfundene ændrede sig ikke fundamentalt. Det var en stille og rolig udvikling, så derfor vil jeg gerne anholde fru Anne Baastrups skræmmekampag-